

(K) Anker Woorden

Edith Geurts-Schreuders

Schrijfster: Edith Geurts-Schreuders
Coverontwerp: Art by Carol May Britton (www.Gifts-of-God.com)
ISBN: 9789463185851
© 2016, Jongboek.nl

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, microfilm, database, website, elektronisch of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming.

Inhoud

(K) Anker Woorden	7
- Mijn verhaal	9
- Altijd bij mij	19
- Behandeling & Bijwerkingen	23
- Communicatie = Creativiteit	27
- Dag aan dag	32
- Emoties en Gevoelens	35
- Familie & Vrienden	39
- Gods plan	43
- Handen en Haren	48
- Immanuel, God met ons	52
- Jehovah Rapha	55
- Kwetsbaarheid	60
- Lotgenoten	65
- Mijn hoop is op U	70
- Na de diagnose	74
- Overgave	78
- Parel duiken	82
- Quality Time	86
- Reactievermogen	89
- Stok en Staf	94
- Troost	98
- Uiterlijk en Zelfbeeld	102
- Vier het leven	106
- Wees stil én Beweeg	110
- Xtra Bijzonder	115
- Yin - Yang & Yoga?	119
- Zelfzorg	123
- Tot Slot	128

Graag wil ik mijn dank uitspreken naar mijn man Henk, mijn zonen Mike, Paul en Rick en mijn schoondochters Anita, Joëlle en Janneke, die mij zo geweldig hebben bijgestaan tijdens mijn ziekte. Met jullie liefdevolle steun en aanwezigheid, hebben jullie en jullie kinderen, die moeilijke weg voor mij dragelijk gemaakt.

Ook wil ik lotgenote Anne Marie Bennett (SOS Cancer Journeys) bedanken. Zij inspireerde mij tot het schrijven van dit verwerkingsboek en gaf toestemming de ABC-indeling en sommige andere ideeën te gebruiken. Tevens dank ik Carol May Britton voor het gebruik van haar prachtige schilderij "The anchor holds", voor de omslag van dit verwerkingsboek.

(K)ANKER WOORDEN

Waarom dit boekje (K) Anker Woorden? Dit boekje is bedoeld voor mensen die net als zo'n 170.000 andere Nederlanders en Belgen, jaarlijks te maken krijgen met kanker. Ook aan christenen gaat deze ziekte niet voorbij. Ze krijgen geen voorkeursbehandeling omdat ze christen zijn; ook zij worden er mee geconfronteerd. Tijdens mijn eigen ziekte ontdekte ik dat er weinig Nederlandse boeken zijn, die zich bezighouden met wat deze ziekte voor gelovigen met zich mee kan brengen en de specifieke vragen die zij kunnen hebben. Ook in lotgenotengroepen of forums wordt hier weinig aandacht aan besteed. Ik ervaarde dit zelf als een gemis en wilde graag iets doen aan dit vacuüm, zodat ook andere christen lotgenoten, hier profijt van zouden kunnen hebben. Dit boek gaat dan ook niet in op allerlei medische zaken, geeft ook geen voedingsadviezen tegen kanker of hoe je kanker zou kunnen overwinnen door een positief ingestelde levenshouding, waarvan men zegt eventuele negatieve energiestromen te kunnen beïnvloeden.

Dit verwerkingsboek geeft vragen weer, die bij mij en anderen tijdens het ziekteproces boven kwamen en hoe wij daar mee om gegaan zijn. Het geeft ook de mogelijkheid zelf aan de slag te gaan met een stukje verwerking door gerichte vragen te beantwoorden of creatieve werkvormen te gebruiken. Het wil een hulpmiddel zijn om je gedachten op God te kunnen richten en om je hoop vast te houden, wanneer alles om je heen lijkt in te storten. Die hoop is ons anker; God is ons Anker. Ons houvast tijdens de ruwe stormen, die door deze ziekte op ons af kunnen komen. Dat anker zal er voor zorgen dat wij niet zullen afdrijven, maar dat we gegrond zullen blijven in Christus Jezus, die onze pijn, ons lijden, onze zorgen en onze eenzaamheid kent en weet waar we doorheen gaan. Hij zal ons niet verlaten of begeven, Hij zal deze weg samen met ons gaan.

Geef jezelf ankers; geen ankers van ijzer, maar ankers van woorden waar jij je aan vast kunt klemmen. Gods Woord staat vol beloften, beloften waarop we kunnen vertrouwen en die we zeker nodig hebben gedurende het ziekteproces waar we doorheen moeten. Wat een rijkdom schuilt er in Gods Woord; wat een troost, wat een bemoedigen! Dit boekje daagt uit om je de woorden van God eigen te maken en ze vast te houden, specifiek op de momenten dat je het moeilijk hebt of een nare behandeling moet ondergaan.

De ankerwoorden kunnen je helpen te erkennen wie je echt bent en wat belangrijk voor je is; ze leren je dat je meer bent dan een kankerpatiënt. Kanker kan het Woord van God niet uit ons diepste wezen, onze ziel halen. Zelfs als we niet in staat zijn om in de bijbel te lezen of om te bidden, omdat we te ziek of te vermoeid zijn of als onze concentratie het af laat weten, dan kan een enkele tekst of een enkel woord, zo kostbaar zijn en ons kracht geven om deze moeilijke tijden door te komen.

Dit boekje is bedoeld om je te helpen met jouw eigen verwerking en je kunt eruit pakken wat jou aanspreekt. Wat je niet aanspreekt kun je gewoon overslaan of het later weer oppakken.

De verschillende hoofdstukken beginnen met een letter van het alfabet, omdat alle woorden die we lezen of spreken bestaan uit letters, maar je hoeft geen bepaalde volgorde aan te houden. Lees wat je aanspreekt of nodig hebt, op specifieke momenten van jouw behandelproces of wanneer je de behandelingen hebt afgerond. Het is dus ook geen boekje om achter elkaar uit te lezen. Ik heb geprobeerd de reis die ik zelf gemaakt heb, na het horen van de diagnose kanker, persoonlijk te verwoorden in dit boekwerkje.

Inmiddels kan ik zeggen dat deze ziekte mijn leven verrijkt heeft, hoe vreemd dat sommige mensen ook in de oren zal klinken. Misschien begrijp je het beter na het lezen van dit verwerkingsboekje. Het bevat gedachten, overdenkingen en creatieve uitwerkingen, die mij geholpen hebben staande te blijven, na het horen van de diagnose, tijdens de talrijke onderzoeken, bezoeken aan specialisten, chemokuren, bestralingen en operaties.

Het heeft mij geholpen om dwars door alles heen, mijn oog op Jezus te houden. Het heeft mij moed gegeven om te vechten; het heeft mij bewust gemaakt van de liefde van talloze mensen die om mij heen stonden. Het heeft mij met dankbaarheid gevuld dat ik Gods nabijheid in dit hele proces heb mogen ervaren. Hij was er steeds bij!

Dat wens ik ook eenieder toe, die dit boekje openslaat en ermee aan de slag gaat.

Veel succes!

Edith Geurts-Schreuders

Breda, april 2016

Voor informatie zie:

www.parelsvanwaarde.nl

EG

Parels van waarde

Mijn verhaal

Als jong meisje ben ik eens bijna in de Middellandse Zee verdrongen. Hoewel ik een goed zwemstertje was en diverse diploma's op zak had, kon ik niet opboksen tegen de sterke onderstroom van de zee. Toen ik dat in de gaten kreeg, probeerde ik de aandacht van mensen op het strand te trekken door met mijn armen te zwaaien. Dat werd echter verkeerd begrepen: men zwaaide terug, terwijl ik verwoede pogingen deed niet kopje onder te gaan en naar de diepte gezogen te worden. Het kostte al mijn kracht boven water te blijven en net toen ik dacht dat ik het niet meer vol zou houden, pakte iemand mijn hand en trok me uit de stroming richting de vaste grond van het strand. Deze onbekende persoon bracht mij in veiligheid en redde zo mijn leven. Deze gebeurtenis kwam bij mij boven op het moment dat ik dacht mee gezogen te worden in de sterke stroming van de vele vragen en gedachten, na het horen van de diagnose kanker. Hoewel ik al jarenlang christen ben en al vaker tegenslagen mocht overwinnen, leek het even of ik dit gevecht niet zou kunnen overleven en het mij de diepte in zou trekken. Toen zag ik de uitgestoken hand van mijn Redder, die mij stevig vast greep en mij weer veilig op vaste grond zette.

God biedt Zijn kind een schuilplaats aan,
een toevluchtsoord in tijden
waarin men stormen moet doorstaan,
waarin men angst moet lijden.
Zijn vaderhart gaat naar je uit,
kent je verdriet en zorgen,
en wie Hij in zijn armen sluit,
is veilig en geborgen.¹

Het is maandagmiddag, eind september 2014. Ik geniet van enkele nazomerse dagen in het huis van mijn vader in het zuiden des lands, alwaar ik een deel van mijn vakantie zal doorbrengen. Nadat mijn collega's met schoolgaande kinderen allemaal al vakantie gevierd hebben, ben ik nu aan de beurt en eerlijk gezegd ben ik er wel aan toe. Het waren drukke weken en de vermoeidheid speelt me inmiddels aardig parten.

Mijn vakantie ziet er wel iets anders uit dan het maken van een mooie reis naar Oostenrijk of lekker zonnebaden aan de Spaanse kust. Ook dit jaar worden mijn vakantiedagen besteed aan mantelzorg aan mijn 91-jarige vader, die aan Alzheimer lijdt. Het wordt tijd zijn middagdutje te onderbreken, want er staat een bezoekje aan de geriater gepland. Als ik mijn vader na het aankleden voorzichtig naar beneden loods, gaat mijn telefoon. Het is mijn echtgenoot en hij geeft aan dat de huisarts hem gebeld heeft met de vraag of ik hem met spoed wil terugbellen. De huisarts bellen? En dan nog wel met spoed?

¹ In Stil vertrouwen, Jelly Verwaal

Het duurt niet lang of ik me realiseer dat dat iets te maken moet hebben met de uitslag van het bevolkingsonderzoek, waar ik eind vorige week aan deelgenomen heb.

Nadat ik mijn vader met een kopje thee heb geïnstalleerd, loop ik even terug naar boven en bel het nummer van de huisarts. Hoewel er geen spreekuur is en ik de spoedlijn moet gebruiken, word ik direct doorverbonden. De huisarts valt meteen met de deur in huis: inderdaad gaat het om het bevolkingsonderzoek. De uitslag ziet er zeer verontrustend uit en hij heeft vast de vrijheid genomen om binnen 36 uur een afspraak te maken bij de mammapoli in het ziekenhuis van mijn woonplaats. Hij legt een verwijzing en de Cd-ROM met foto's klaar en wenst me veel sterkte. Dan hangen we op.

Langzaam loop ik naar beneden. Gebeurt dit nu werkelijk of ben ik in een verkeerde film beland? Dit is toch niet te vatten, uitgerekend nu. Ik ben druk in de weer om van alles te regelen, omdat mijn oudste zus, die samen met mij de mantelzorg voor onze vader afwisselt, vandaag aan borstkanker geopereerd wordt en dan krijg ik te horen dat dat bij mij misschien ook wel aan de orde kan zijn? Vreemd overigens dat de huisarts in feite nu al laat doorschemeren dat het foute boel is. Mag en kan hij dat wel zeggen? Misschien is er wel iets heel anders aan de hand. Beneden gekomen ga ik weer gewoon over tot de orde van de dag: ons pa moet naar de geriater. De onderzoeken daar duren ruim 2½ uur en het geeft me tijd om een beetje uit de schemertoestand te ontwaken en het nieuws enigszins tot me door te laten dringen. Ik realiseer me dat morgen de zorg-au pair komt kennismaken om te kijken of zij iemand is die de zorg van mijn vader op zich kan nemen, nu mijn zus een tijdje uit de running is. Hoe wijs was het dat ik erop aandrong dat in gang te zetten en dat ik daarin zelf stappen heb ondernomen. Het zou nu weleens meer dan nodig kunnen zijn. Om halfzeven hebben we afgesproken om met kinderen en kleinkinderen naar de kermis te gaan, omdat hun opa nog zo kan genieten van de lichtjes en oliebolengeur.

Inmiddels is mijn man ook gearriveerd en kan ik hem nog net bijpraten wat de huisarts gezegd heeft. Hij is duidelijk aangeslagen van dit nieuws. We besluiten de kinderen nog niets te vertellen, totdat duidelijk is wat er echt aan de hand is en hoe een eventuele behandeling eruit zal zien. Misschien is het alleen een cyste of een verdikking; laten we maar niet op de zaken vooruitlopen. Vanavond dus maar een masker opzetten, blik op oneindig en proberen te genieten. Het wordt inderdaad een gezellig uitstapje en mijn vader geniet zichtbaar, met name van al dat kleine grut om hem heen en de wafel met slagroom die hij heerlijk oppeuzelt. Ik hou me vooral met hem bezig, maar geniet ook van die kleintjes in de mini-botsauto's en de prijsjes die ze winnen bij het touwtje trekken. Glunderende koppies.

Woensdag 1 oktober 06.15: een appje van mijn schoonzus die me voor deze dag sterkte wenst. Ik word er niet door gewekt, want echt veel geslapen heb ik niet. Een "wat als" scenario heeft deze nacht de revue gepasseerd en ik ben drukdoende geweest om allerlei regelingen voor mijn werk op een rijtje te zetten, voor het geval ik enige tijd zal uitvallen.

Ik sta op, douch me, kleed me aan, neem een kop koffie en vertrek daarna om 08.00 uur met mijn schoondochter naar het ziekenhuis in mijn eigen woonplaats. We hebben inmiddels onze kinderen en mijn broers en zussen toch op de hoogte gebracht van wat er gaande is, omdat ik tegenover hen niet langer poppenkast wilde spelen.

De reis verloopt voorspoedig en we gaan eerst langs de huisarts om de verwijzing en Cd-Rom op te halen. Via de assistente krijg ik de bescheiden in handen en we liggen in een deuk om de gele post-it, die er bovenop geplakt zit en waar op staat: geen bodylotion gebruiken! "Oeps, een beetje laat", zeg ik gekscherend. "Wat als dat er nu al op zit? Dan likken ze het er maar vanaf", antwoordt de assistente laconiek. Grinnikend lopen we weer naar buiten om in te stappen en eerst richting mijn huis te gaan, want ik ben benieuwd naar de beelden op de Cd-Rom. Het is vreemd weer thuis te zijn; ik zou immers twee weken weg blijven. De brief van het bevolkingsonderzoek aan de huisarts zit erbij, met een tekening van de borsten, waarop het afwijkende is ingetekend. De brief spreekt ook van verontrustende afwijkingen en in de tekening van de rechterborst prijkt een dik, zwart "iets" dat lijkt op een grote zon of spin. Het ziet er inderdaad niet bepaald vrolijk uit.

Wanneer ik de bestanden open komen er 4 foto's in beeld, netjes op een rijtje. Op twee daarvan zie ik een grote witte plek in mijn rechterborst zitten. Dat zullen waarschijnlijk die verontrustende afwijkingen zijn. Ze zitten precies op een plek die ik eerder gevoeld heb. Een harde plek in mijn rechterborst tegen het borstbeen aan, waarvan ik overtuigd was dat het mijn borstspier was. Ze hebben het er altijd over dat je jezelf moet controleren op knobbeltjes in de borst, maar die heb ik nooit kunnen vinden.

Vervolgens rijden we richting ziekenhuis. Nadat ik me gemeld heb bij de mammapoli (alleen dat woord al) nemen we plaats in een open wachtkamer. Mijn schoondochter wijst me op een poster die aan de muur hangt. "VERWENDAG" staat er in grote letters boven. "We zijn net op tijd", reageer ik prompt en we schieten wederom in de lach. "Wat een verwennerij zeg, dan mogen die artsen wel opschieten met de diagnose, anders gaat het mijn neus voorbij." We zijn zenuwachtig en ik probeer me blijkbaar een houding te geven. Dan worden we binnen geroepen. De arts, die chirurg blijkt te zijn, stelt zich voor en vertelt me dat ik bij het bevolkingsonderzoek geweest ben en er een afwijking op de foto's te zien is. Vervolgens stelt hij een aantal korte vragen: gewicht, borstomvang, menstruatie en of ik bloedverduunners gebruik; lekkere binnenkomst! Dan vraagt hij of er borstkanker in de familie voor komt. Mijn tantes van moeders kant, mijn 2 nichtjes en mijn oudste zus die net geopereerd is. Het enige commentaar daarop is de vraag waarom we dat nooit hebben laten onderzoeken, want het kon weleens een erfelijke kwestie zijn. Borstkanker? Wie zegt dat ik dat heb? Loopt hij niet een beetje op de dingen vooruit? Na een kort lichamenlijk onderzoek word ik doorgestuurd naar de röntgen voor nog meer foto's. Mijn schoondochter en ik kijken elkaar enigszins verbaast aan: "Dit ziekenhuis heeft vast niet meegedaan aan de wedstrijd *meest vriendelijke ziekenhuis van Nederland*", concludeert mijn schoondochter.

We zoeken de röntgenafdeling dus maar op. Wachtkamer 10 is onze plek en wederom prijkt er boven ons hoofd de poster "Verwendag". Het kan niet missen, we zitten goed.

Wanneer ik binnen geroepen wordt fluistert de dame daar dat ze de radioloog eerst de foto's zal laten beoordelen die op de meegebrachte Cd-Rom staan. Ik mag dus weer terug naar de wachtkamer. Wanneer ze voor de 2^e maal terugkomt vraagt ze me, wederom fluisterend, of de dokter deze foto's wel bekeken had, want zo duidelijk als die foto's zijn, zo duidelijk konden zij ze niet maken. Waarom ze fluisterde, geen idee. Er was verder niemand anders in de wachtruimte dan mijn schoondochter en ik.

Het zal wel volgens het protocol zijn of zo, maar ik mocht dus weer vertrekken. Nee, niet naar de arts terug of naar huis, maar ik mocht me gaan melden voor een echo aan de andere zijde van de afdeling. Ik zou al verwacht worden en we nemen braaf plaats in een andere wachtkamer, naast een tweetal dames. Eén daarvan doet direct haar beklag bij me: ze zit er al 20 minuten en dat is toch geen stijl en of ik ook gestuurd ben via de mammapoli? Ik geef haar geen duidelijk antwoord, maar mompel iets terug want ik ben van mening dat dat haar niet aangaat. Wanneer ze naar binnen geroepen wordt, vermaken mijn schoondochter en ik ons met het luisteren naar een andere vrouw die in een bed wordt binnengebracht. Misschien niet zo netjes van ons, maar er was gewoon geen ontkomen aan, omdat ze voor onze neus geparkeerd werd in de wachtruimte. De pruik die ze draagt is zo lelijk, dat ik meteen medelijden met haar krijg. Je ziet meteen dat ze kanker heeft, wat een hoopje ellende. Mevrouw maakt zich zichtbaar en duidelijk hoorbaar zorgen of ze wel op tijd haar pil kan slikken. De verpleging die bij haar is, vraagt haar vriendelijk of ze die echt nodig heeft, maar mevrouw antwoordt luid, dat ze die chemopil toch echt nu moet hebben. Vervolgens uit ze haar bezorgdheid over de manspersoon die blijkbaar bij haar hoort, maar slaperig onderuit geschoven op een van de stoelen hangt. Met een duidelijk Rotterdams accent laat ze weten dat hij echt niet voor zichzelf kan zorgen en vraagt of hij niet in de hal mag gaan slapen. Nee, dat mag hij niet. En vervolgens geeft ze luid aan dat ze het toch wel erg raar vindt dat zij in een bed moet liggen, want ze trekt zo wel veel bekijks. In dat laatste heeft ze zeker gelijk, maar dat komt niet zo zeer door dat bed 😊.

Ondertussen komt de eerste mevrouw weer naar buiten; nog steeds ontstemt. Ze had de man van de echo van alles gevraagd, maar hij weigerde ook maar iets te zeggen. Wat had je nu aan zulke mensen, roept ze nog, terwijl ze zich naar de uitgang begeeft. Die man mag gewoon niets zeggen denk ik nog, dat moet de arts immers doen.

En dan word ik naar binnen geroepen. Een vriendelijke radioloog vraagt me met ontbloot bovenlichaam op een tafel te gaan liggen en vervolgens zal hij een echo maken. Vrijwel direct is de plek in mijn borst gevonden. Het is inderdaad geen klein knobbeltje en het zit bij het borstbeen en in de spier, waar het echoapparaat erg moeilijk bij kan. Ik vraag hem of hij kan zien of het een cyste is of iets anders en direct geeft hij mij antwoord. Een cyste is het beslist niet; het is een tumor en het ziet er niet goed uit.

Voordat zijn woorden echt tot me door kunnen dringen, vervolgt hij dat hij een biopsie moet doen en legt uit wat dat is en hoe hij dat gaat doen. Eerst wordt de borst verdoofd en vervolgens laat hij mij het geluid horen van de “punch”, dat een soort schietend geluid maakt. Met dat apparaatje, voorzien van een stevige naald, kan hij er borstweefsel uit halen voor verder onderzoek. Samen kijken we hoe het apparaat mijn borst binnen gaat en hij er meerdere biopten uitneemt. Zijn assistente drukt het wondje zeer stevig dicht om de bloeding te stoppen. Vandaar dus de vraag naar bloedverdunners schiet het door me heen. Ze verzekert me dat ik de volgende dag een fikse bloeditstorting zal hebben en dat zou inderdaad het geval zijn. De biopsie valt gelukkig erg mee en als ik denk daarmee klaar te zijn, wil men mijn oksel nog nakijken. Ook daar zien we verdachte plekken (ik kijk nog steeds aandachtig mee en zie de afwijkende structuren) en er moet een punctie gedaan worden. Ditmaal kan er niet verdoofd worden, maar de naald die vervolgens naar binnen gaat doet niet zeer.

De radioloog geeft aan dat alle weefsels naar de patholoog zullen gaan voor verder onderzoek en dat dat betekent dat ik nu nog niet hoor welke vorm van borstkanker ik heb en welke behandelvorm ik zal krijgen. Daar is het dus: het hoge woord is eruit. Hij heeft dus wel degelijk geconstateerd dat het om **KANKER** gaat en windt er geen doekjes om. Hij gaat meteen een rapportje voor de chirurg schrijven en ik mag weer naar deze laatste terug. De assistente die bij het onderzoek aanwezig was vraagt bezorgd aan me of het wel gaat en of ik soms een glaasje water wil. Nee, dat is niet nodig. Ik stamel slikkend zoiets als: “Tja, dan is het niet anders” en loop het kleedhokje in om me weer aan te kleden.

Is het niet bizar? Word je gestuurd om een extra foto en kom je een half uur later met de diagnose borstkanker naar buiten. Ik zou vandaag toch alleen langs een arts moeten voor een praatje? Ik had niet verwacht dat er een diagnose uit zou komen en zeker niet deze. Was ik zo naïef of had ik mijn kop in het zand gestoken? En had die chirurg echt niet iets meer uitleg moeten geven over het hoe en wat van die onderzoeken? De assistente komt nogmaals om de hoek kijken of het echt wel goed met me gaat en op mijn “ja hoor”, wenst ze me heel veel sterkte toe.

Hoewel zij heel meelevend is en me liefdevol over mijn schouder wrijft, komt er meteen iets in me op van: kijk daar begint het al.... er is nog niets gebeurd en mensen hebben nu al met me te doen. Dat wil ik echt niet hoor. Ik ben niet zelig!

Als ik terug bij mijn schoondochter kom, vertel ik haar dat het foute boel is, maar dat de mensen daarbinnen echt wel die klantvriendelijkheidsprijs verdienen. Ze hebben zojuist de score gigantisch omhoog weten te krikken.

Bij de eerste “Verwendag” gaan we weer in de wachtkamer zitten. Ditmaal met een gratis cappuccino, waar ik inmiddels echt wel hard aan toe ben. Na de eerste slok worden we echter al binnen geroepen en geeft de arts kort en bondig aan dat het inderdaad niet goed is en dat we zullen moeten wachten op de uitslag van de patholoog om te zien wat voor soort kanker het is. Ik word de week erop terug verwacht en krijg dan ook een MRI.

Hoort zo'n arts je nu niet gerust te stellen of te vragen of je misschien geschrokken bent? "Hallo meneer de dokter, ik heb borstkanker! U mag wel iets meelevender zijn, want zoiets maak ik niet dagelijks mee. Voor u is het misschien routine, voor mij absoluut niet!" Voor dat ik het goed en wel in de gaten heb, staan we weer buiten. Omdat het blijkbaar erg lastig is een afspraak voor de MRI te bemachtigen, haal ik mijn cappuccino eerst maar op en al drinkend wacht ik af wanneer de afspraak kan plaatsvinden. Wachten zal een terugkerende routine gaan worden in de komende weken en maanden, maar dat weet ik op dat moment nog niet.

Woensdag 8 oktober word ik 's morgens vroeg terug verwacht bij de chirurg en zal ik het resultaat van de onderzoeken en het behandelplan vernemen, maar de MRI kan pas de vrijdag daarna plaatsvinden.

Hoe vertel je iemand dat je kanker hebt? Partner, kinderen, familie, vrienden, je baas, collega's.... Wie vertel je het wel en wie niet? En wanneer vertel je het aan wie en wat vertel je? Voordat het behandelplan er is of erna? Hoe hoort het? Wat is wenselijk? Ik heb er geen idee van en wil me er ook niet echt mee bezig houden. Ik zal wel zien hoe het allemaal loopt.

Mijn schoondochter en ik doen ons eerst te goed aan een broodje kroket in het restaurant van het ziekenhuis. Een beetje vreemde afsluiting van een dag met al die onderzoeken en een nare diagnose, maar het broodje smaakt toch goed.

Dan gaan we naar huis en ik vertel mijn man, die inmiddels thuis gekomen is van zijn werk, wat er die dag allemaal gezegd en gedaan is en wat de vervolgstappen zullen zijn. Hij vindt het erg dat hij er niet bij was om me te steunen, maar ik had zelf ook niet verwacht dat al die onderzoeken die dag zouden plaatsvinden en er een diagnose gesteld zou worden. Het is nu al duidelijk dat ik een lange weg te gaan heb en hij zal nog vaak genoeg met me mee moeten. Ik vraag hem dan ook er de volgende keer bij te willen zijn, dus zal hij vrij moeten vragen en ook zijn baas moeten inlichten. Vervolgens besluiten we weer richting mijn vader te gaan, alwaar het inwerken van de inmiddels gearriveerde zorg-au pair op me wacht.

Ze is als een geschenk uit de hemel gekomen. Haar bureau had per abuis begrepen dat ze direct moest beginnen en dus had ze haar hele hebben en houwen meegenomen, om zich voor langere tijd op de zolderverdieping in het huis van mijn vader te installeren. Wat was ze nu welkom! Een beetje vreemd was het wel: heb je net gehoord dat je ernstig ziek bent en je verlaat je thuis, om elders iemand in te werken om voor je vader te kunnen zorgen. Ik realiseer me dat dit waarschijnlijk voor lange tijd de laatste keer zal zijn dat ik meerdere dagen bij mijn vader zal zijn. Ik zal alle tijd en energie nodig hebben voor mijn eigen behandel- en herstelproces. Mijn hele leven lijkt opeens een totaal andere wending te krijgen.

Ik licht ondertussen ook mijn kinderen in over de uitslagen en eind die middag bel ik mijn baas om me ziek te melden. Niet dat ik me nu ziek voel, maar er wachten de komende periode tal van onderzoeken, operaties etc. en dat zal niet samengaan met het werk en de reisafstand er naartoe.